

1721 2den Del. af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1722

en god gammel Regel her i Thinget, at man ikke skal paabyrde en Minister Penge, naar han ikke forlanger det. Jeg veed meget vel, at denne Regel mange Gange er bleven overtraadt, — jeg er saa lykkelig, at jeg ikke har været med at overtræde den, — og jeg kan ogsaa meget godt begribe, at ærede Medlemmer kunne forsvare dette og ville sige, at man ikke skal tage det saa strengt med Sligt; men jeg paastaar alligevel, at det er en god gammel constitutionnel Regel ikke at give Penge til en Minister, naar han ikke forlanger det. Der er et andet Mindretal, som siger, at, da Budgettet blev affattet, vare de politiske Forhold anderledes. Ja, de vare ganske vist anderledes; men har det ærede Mindretal da ifinde at ville forklare os, at nu er Alting fredeligt og roligt i Europa, saa at vi nu ikke behøve at have de Betyrninger, som vi havde, dengang Budgettet blev affattet. Jeg siger, at efter mine Begreber vilde der snarere være Anledning for det ærede Mindretal til at sige, at paa Grund af den forfærdelige Tilstand, som nu finder Sted i Europa, paa Grund af de mørke, sorgelige og forfærdelige Udsigter, som der er for hele Europas Stilling, har det fundet det fuldstændigt rigtigt ikke at gaae til noget som helst nyt Foretagende, der kræver store Midler, og som man blot var nødt til at forisætte, naar man engang har indladt sig paa at begynde det. Jeg har desværre den Tro, at vi have ligesaa megen Udsigt til, at vi kunne komme til at bruge vore Kræfter, altsaa vore Penge inclusive, nu som tidligere. Det er jo imidlertid ikke her Stedet til at komme videre ind derpaa. Det er ene og alene det Udtryk, som det ærede Mindretal har brugt, som bringer mig til disse Bemærkninger. Det ærede Mindretal siger, at, naar den høitærede Minister faaer denne mindre Sum, som ikke maa forstyrre Balancen, kan han begynde med at slutte Contract. Den ullykkelige Minister! han skulde gaae hen og afflutte Contract maaskee

om Millioner, og næste Rigsdag kunde da komme og sige: Det skal Du have, betal dem selv. Det er dog virkelig en Tilstand, som vi ikke ønske, at vore høitærede Ministre skulle komme i (Udfrydelse af Frederiksen). Ja, det ærede Medlem kunde jo nok faae mig til at erindre, i hvilken Tilstand de have været før, men det er jo ikke Noget, vi ønske nu at give Anledning til, ved at lade Ministeren afflutte en saadan Contract. Jeg haaber, at det ærede Thing ved sin Afstemning vil udtrykke, at det ikke er Thingets Villie, at der gives Ministeren Leilighed til at komme i en saa overordentlig stor Forlegenhed uden nogen Nytte. (C. B. Rimestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning!) Jeg mener altsaa, at det dog vilde være rimeligt, at man for det Første seer hen til, hvorledes den politiske Stilling vil stille sig, og for det Andet, naar Gøbjerg Havn bliver færdig, om der da vil vise sig Tegn, hvoraf man kan slutte, om Havnen vil blive besøgt af Skibe eller blot blive besøgt af nogle Dufferjoller. Jeg siger ikke Noget herom, thi jeg veed Ingenting, og skulde jeg gætte, vilde det ikke være til Gunst for Gøbjerg Havn; men hvad jeg siger er: Lader os faae en Emule Tegn til, at hele denne Entreprise med sine mange Millioner til Jernbaner og med selve Havnen virkelig lader til at kunne blive til Noget, der kan være nyttigt for hele Landet; thi hvad der er nyttigt for hele Landet, er ogsaa nyttigt for vort kjære Land Sylland. Vi have raakt Haanden til vore Medborgere i Sylland paa en saa eftertryffeligg Maade, at man ikke kan fortenke os i, at vi studse Noget ved et Foretagende, der for nogle af os synes saa urimeligt som dette. Dette har tidt nok været paa Dmtale, og jeg skal derfor ikke opholde det høie Thing med at udmale, hvilken Traffik der kan blive eller ikke blive, men saameget vil jeg sige, at en heel complet Jernbane gjenueim hele Vestkysten af Sylland er Noget, som jeg vil haabe, vi ikke ville komme til. Man vil istedet derfor kunne lægge et Jernbanespor